

ligheden tror jeg ogsaa, at Partiet stod bag det ærede Medlem, saa i Realiteten er der vist ikke noget forkert i det, jeg sagde. Men dertil kommer, at naar i det hele Grundloven ikke gennemførtes i 1914, men sendtes i Udvalg, har det ærede Medlems Parti Ansvaret for, at dette skete. Nu er imidlertid dette en historisk Episode, som er afsluttet, for da Grundloven blev gennemført i 1915, har det jo nu ikke meget at betyde, men i 1914 var det en ret uhyggelig Situation at se Grundloven den Gang uden nogen Nødvendighed gaa i Udvalg.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) sagde, at det Forslag til Ændringer i Grundloven, jeg har haft den Ære at forelægge den høje Rigsdag, var ikke noget radikalt Forslag, det var et socialdemokratisk Forslag. Det kan man dog vist ikke paa nogen Maade sige; Socialdemokratiet har tværtimod forelagt et endnu mere vidtgaaende Forslag, — som ikke er noget socialdemokratisk Forslag, men et radikalt Forslag, — saa der er langt frem til socialdemokratiske Forslag. Hvis de skulde komme, vil det ærede Medlem faa noget ganske andet at se.

Det ærede Medlem hævdede den Opfattelse af Tokammersystemet, som efter min Mening er saa ganske overordentlig urimelig og saa særdeles skadelig, nemlig den Opfattelse, at der skal være saa stor Forskel paa de to Ting, at en naturlig Følge vil være, at Forhandlingen mellem dem bliver vanskelig. Berettigelsen af et Tokammersystem er den, at Sagerne behandles to Steder, saa at der baade bliver noget mere Tid til Overvejelse og Mulighed for, at gentagne Overvejelser, som det jo undertiden sker, kan paapege en Fejl eller Mangel, som den første Overvejelse ikke er blevet opmærksom paa. Men dette lader sig meget vel forene med, at de to Ting udgaar af det samme Vælgerkorps, og det er ogsaa bekendt nok her, at fra 1849 til 66 var det Tilfældet med Folketing og Landsting her i Danmark. Dér har vi et Eksempel paa det gode Tokammersystem. Derimod har vi i Danmark Eksempel paa et slet Tokammersystem i det, der indførtes ved Grundloven af 1866, hvor man skabte et Landsting, som efter sin Beskaffenhed til enhver Tid nødvendigvis maatte være i den største Uoverensstemmelse med Folketinget. Det førte ikke til andet end Strid og Spild og Forfatningsbrud og alt, hvad ondt og daarligt er. Og de Forskelligheder af videregaaende Art, som vi har faaet i Sættelsen af Folketing og Landsting, har efter de smaa Tegn, som har kunnet

vise sig i den Tid, der allerede er forløbet siden Grundloven af 1915 traadte i Kraft, ingenlunde tydet paa, at det skulde være heldigt at have saadanne Forskelligheder i Sættelsen af de to Ting. Det er bedre, at vi nærmer de to Ting til hinanden, saa at Forhandlingen mellem dem kan blive naturlig og let og Forstaaelsen god, saa faar man det Tokammersystem, som er nyttigt og gavnligt, som fører Sagerne frem paa betryggende og velovervejet Maade, uden Strid og Spild.

Det 1ste ærede Medlem for 2den Kreds sagde til mig, at jeg skulde hellere staa som Repræsentant for Samling og lade de nationale Streng klinge. Ja, vil man lade de nationale Streng klinge i denne Sag nu, saa skal man gaa med til at nærme Folketing og Landsting saa meget som muligt til hinanden og navnlig gaa med til at nedsætte Valgretsaldere til begge Ting meget betydeligt, thi derved klinger en sund og god og ren Tone fra denne nationale Streng i Danmark ned til Slesvigerne, og saa vil de nok lytte til den og gaa efter den.

Jørgen Pedersen: Af de mange Betragtninger, som er fremkommet fra forskellig Side, har jeg ikke Grund til at dvæle ved andet end Spørgsmaalet om Sønderjyderne. Det er draget frem fra flere Sider, og navnlig er der lagt stærk Vægt paa det fra den højtærede Statsministers Side. Jeg vil derom sige, at det er for mig en ganske underlig Tanke, at man skulde tro om danske Sønderjyder, at de ikke skulde kunne føle sig tilfredse med at leve under de samme politiske Vilkaar som andre i det Land, de nu bliver knyttet til, og navnlig vil det for mig være underligt at tænke, at de Sønderjyder, som har læst den tyske Forfatning, og det maa de vel have gjort, inden de tager deres endelige Stilling, skulde mene, at de Fordele, som denne Forfatning bringer, og som de altsaa vilde være saa lykkelige at komme til at deltage i, hvis de bliver ved Tyskland i Stedet for at gaa til Danmark, blandt andet Nedsættelsen af Valgretsaldere, skulde kunne gøre det tvivlsomt for dem, om de nu ogsaa virkelig vil gaa til Danmark eller blive i Tyskland. Jeg har den Opfattelse af de danske Sønderjyder, at det, der for Øjeblikket optager deres Sind, er at komme hjem, og naar de kan komme hjem, vil de ganske sikkert være tilfredse med at leve sammen med os under en Grundlov som den af 5. Juni 1915.

Den højtærede Minister siger, at det